

Δήλωση απεργίας πείνας

Κατεβαίνω σε απεργία πείνας από τις 15 Γενάρη σε διαμαρτυρία και καταγγελία ενάντια στις τελευταίες εξελίξεις της δίκης μου στο Trento, όπου **έχει διαφανεί ήδη ξεκάθαρα** η κατασταλτική και δυσφημιστική πρόθεση των κρατικών αστυνομικών και δικαστικών μηχανισμών, που είχα προηγουμένως καταγγείλει διαμέσου της δήλωσής μου στις 13 Οκτώβρη '95 στο δικαστήριο του Trento, η οποία τώρα έχει τον ακριβή σκοπό να εξοντώσει σε φυσικό επίπεδο εμένα και τους συγκατηγορούμενους συντρόφους μου στη δίκη, θάβοντάς μας για την υπόλοιπη ζωή μας μέσα στη φυλακή.

Συγκεκριμένα, στην προαναφερόμενη δίκη οι κατασταλτικοί μηχανισμοί του κράτους μην έχοντας στα χέρια τους τις ιδανικές αποδείξεις ώστε να μπορέσουν να με καταδικάσουν, αποφάσισαν να παίξουν το τελευταίο τους χαρτί ρίχνοντας μέσα στο παιχνίδι τη συνηθισμένη ιστορία ενός δήθεν "μετανοιωμένου" μάρτυρα που θα μπορούσε -κατά τα λεγόμενα τους- να "στριμώξει" εμένα και τους άλλους κατηγορούμενους συντρόφους μου.

Καταγγέλω για άλλη μια φορά, τώρα, προτού να είναι πολύ αργά, αυτήν την επιπλέον κατασταλτική μεθόδευση του κράτους η οποία έχει σκοπό να χτυπήσει όχι μονάχα εμένα, αλλά κυρίως πολλούς άλλους δραστήριους συντρόφους στο εσωτερικό του ιταλικού αναρχικού κινήματος.

Καταγγέλω επιπλέον την ήδη ξεκάθαρα διαφαινόμενη συνεργασία μεταξύ διαφορετικών εισαγγελιών με συνωμοτικούς σκοπούς, διαμέσου της διαστρέβλωσης των γεγονότων, με συγκεκριμένο στόχο την κατασκευή σκευωριών που έχουν την πολιτική σκοπιμότητα να χτυπήσουν το αναρχικό επαναστατικό κίνημα.

Αυτή είναι η κρατική δικαιοσύνη και ενάντια σε αυτήν την μορφή δικαιοσύνης οι αναρχικοί ανέκαθεν αντιτάχθηκαν και θα συνεχίσουν να αντιτάσσονται με κάθε μέσο.

Ενάντια σε κάθε θανατική ποινή, διαφοροποιημένη ή απόλυτη, ενάντια σε κάθε μορφή βασανιστηρίων. Ενάντια σε κάθε εκμετάλλευση, σε κάθε καταπίεση και εξόντωση. Ενάντια σε κάθε κυριαρχία και ολοκληρωτισμό.

Αλληλεγγύη με κάθε ον, άτομο, μειοψηφία ή πλειοψηφία, αγωνιζόμενο λαό για την επιβίωσή του, την αξιοπρέπειά του, τον αυτοκαθορισμό του, τη γη του και την ελευθερία του! Αγωνιστική αλληλεγγύη με τον ελβετό αναρχικό σύντροφο Marco Camenisch που πραγματοποιεί ήδη **απεργία πείνας** εδώ στη φυλακή υψίστης ασφαλείας της Novara όπου βρισκόμαστε, αλληλεγγύη με τους συντρόφους και τις συντρόφισσες του αναρχικού κοινωνικού ιστού στον οποίο ανήκουμε και ιδιαίτερα με τους συντρόφους και τις συντρόφισσες τους ελληνικού αναρχικού κινήματος, οι οποίοι αυτή τη στιγμή βρίσκονται κάτω από το στόχαστρο των ίδιων κατασταλτικών και δυσφημιστικών σκοπιμοτήτων από πλευράς του ελληνικού κράτους, ειδικά ύστερα από τα τελευταία γεγονότα του Πολυτεχνείου της Αθήνας.

Ενάντια στις διώξεις και τους συστηματικούς εκφοβισμούς από πλευράς των κατασταλτικών μηχανισμών του κράτους και του κεφάλαιου, οι οποίοι διαμέσου συνεχών διαρρήξεων και κλοπών έγγραφου υλικού, με την καταδίκη πρωταρχικά από τα μήντια και έπειτα με το δικαστικό απαγχονισμό, διαμέσου παρανοϊκών, και δυσφημιστικών αστυνομικών σκευωριών, ορισμένων αναρχικών σε υψηλότερες ποινές κράτησης, κατέληξαν τους μήνες Νοέμβριο και Δεκέμβριο του '95 σε πολυάριθμες έρευνες σε σπίτια, έρευνες μέσα και έξω από τις φυλακές, με σοβαρότατες κατηγορίες, επαναενεργοποιώντας, μεταξύ άλλων, τη σκευωρία γύρω από τη γνωστή υπόθεση της απαγωγής Silocchi: ανατρεπτική οργάνωση, ένοπλη συμμορία, ληστείες, απαγωγή ατόμων, επιθέσεις σε εγκαταστάσεις δημόσιου κινδύνου, δολοφονίες κλπ.

Τα άτομα τα οποία χτυπήθηκαν, ακόμα και αυτά που ήταν κρατούμενα στη φυλακή, δεν κατηγορούνται με βάση συγκεκριμένα γεγονότα και στοιχεία, αλλά μπήκαν κάτω από το στόχαστρο της καταστολής εξαιτίας της ριζικής εναντίωσής τους ενάντια σε κάθε εκμετάλλευση και κυριαρχία και εξαιτίας των συνδέσμων αλληλεγγύης τους κύρια με όποιον σύντροφο βρίσκεται στη φυλακή.

Μιά ιστορική μέρα με επίκεντρο των γεγονότων το αναρχικό κίνημα.

ΕΛΛΑΔΑ, η κοινωνική αλληλεγγύη στους εξεγερμένους φυλακισμένους και σ' όλους τους αναρχικούς κρατούμενους και αγωνιστές εκφράζεται και με την κατάληψη του πολυτεχνείου '95 που καταστέλεται απ' τον αστυνομικό στρατό, τους δικαστές και τους συγκλητικούς.

ΙΤΑΛΙΑ, ειδικό σώμα της αστυνομίας μπουκάρει βίαια σε 100 σπίτια αναρχικών και στα κελιά των φυλακισμένων συντρόφων, κατασχέτει υλικό και μοιράζει βαριές κατηγορίες.

ΕΛΛΑΔΑ, το 1996 άρχισε με εγληματικοποίηση και σε κράτος ομηρίας εκατοντάδων αναρχικών, όχι μόνο με την ποινή των 40 μηνών φυλάκισης από το άκυρο δικαστήριο των 127 αναρχικών, αλλά της ίδιας μας της ζωής. Από τις παρακολουθήσεις και την τρομοκρατία που επιφέρει η καταστολή έως και την κατασκευή νέων σκευωριών, ανοίγει ένας δρόμος, που ναι μεν απ' την πλευρά του κράτους είναι σίγουρα μία μεθοδολογία καταστολής και μέρος ενός σχεδίου ευρύτερης κοινωνικής συναίνεσης και υποταγής των προλετάρων, απ' την δική μας πλευρά όμως δεν είναι παρά η διπλάττυση του κοινωνικού μας αγώνα και η δυνατότητα να παρέμβουμε στο ευρύτερο κοινωνικό και ταξικό μας πεδίο.

ΙΤΑΛΙΑ, η δίκη του Τρέντο των 4 αναρχικών συντρόφων Antonio Budini, Carlo Tesseri, Jean Weir, Χρήστος Στρατηγόπουλος, από τις 9-1-96 παίρνει πιά καθαρά την μορφή μιάς κατασκευασμένης παλιτικής δίκης. Η αστυνομία κατασκευάζει μιά μάρτυρα και οι δικαστές, με τα βρώμικα χέρια περνούν στην επίθεση με μοναδικό κέρδος, κυριολεκτούμε, τη παράταση της φυλάκισης των συντρόφων, ως δραστηρίων αναρχικών. Ο σύντροφός μας Χρήστος Στρατηγόπουλος με δήλωσή του κατεβαίνει σε απεργία πείνας από 15-1-96 καταγγέλοντας τον αστυνομικό - δικαστικό μηχανισμό και ζητά να σταματήσει η δίκη - σκευωρία σε βάρος του και σε βάρος των άλλων 3 συντρόφων.

Το διαβατήριο της πλήρους ενσωμάτωσης της Ελλάδας στην Ε.Ε δεν έχει διαφορά χρώματος, δηλ. οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής, ούτε στον σχεδιασμό των νέων δομών και διαδικασιών διαχείρισης της κοινής αγοράς, τεχνολογίας, στρατού και άμυνας με την Ιταλία. Η ζωή μας ανήκει σ' έναν σκληρό πυρήνα αφεντικών, κοινών, που αποποιείται τις ευθύνες του, θεσμοθετώντας το ευρωπαϊκό κοινοβούλιο, όχι για να αποφασίζει, αλλά να διαχειρίζεται, να ελέγχει και να θεσμοθετεί δομές για την ευρεία κοινωνική συναίνεση και παθητικότητα των λαών της Ευρώπης. Οι λαοί της όμως δεν έχουν κανένα συμφέρον να αποδεχτούν αυτή την πολιτική, αυτή την κοινωνική πραγματικότητα που δεν είναι τίποτα άλλο παρά ανεργία και ημιαπασχόληση, χαμηλό επίπεδο διαβίωσης, μόρφωσης, ανύπαρκτου ελεύθερου χρόνου, κατανάλωση, θέαμα, εμπορευματοποίηση των ατομικών και συλλογικών σχέσεων με τάση ομογενοποίησής τους. Τα αφεντικά μας το λένε ανάπτυξη, εκσυγχρονισμός, αναβάθμιση της δημοκρατίας, εμείς το λέμε ολοκληρωτισμό και βαρβαρότητα. Ο Ντίνι ή ο Ντι Πιέτρο μιλούν την ίδια γλώσσα με τον κ. Σημίτη ή τον κ. Βενιζέλο, οι συνδικαλιστές παζαρεύουν με τον ίδιο τρόπο την μισωτή σκλαβιά μας, οι δικαστές εμπορεύονται και παζαρεύουν εγληματικά πάνω στις ζωές μας και η αστυνομία, με κοινά μέσα, μεθοδολογία και στόχους καταστολής μεθοδεύουν το νομοσχέδιο Σέγκεν, δηλ. τον ουσιαστικό αποκλεισμό, και γκετοποίηση μεγάλου αριθμού αγωνιστών, με πρώτο στόχο και αργότερα ευρύτερα όλους τους προλετάρους, αφήνοντας τους αεροδιάδρομους ελεύθερους σ' αυτούς τους Μπένετον και Αρμάνι. Ολιβέτι, Φιάτ και Φάγε, που ενώ φοροδιαφεύγουν (τουλάχιστον), και τους εξυπηρετούν με μίζες και δωροδοκίες εξαγοράζοντας καταρχάς την σιωπή τους, στον πόλεμο του ανταγωνισμού της αγοράς, της αγοράς των περιοχών επιρροής, γής και κοινωνικού πλούτου.

Η αλληλεγγύη λοιπόν είναι μιά διαδρομή, μιά πρόκληση και ένας συντονισμός της δράσης των αναρχικών Ελλήνων και Ιταλών με στόχο την ανατροπή αυτού του συστήματος για την κοινωνική απελευθέρωση.

Μέσα στα πλαίσια χαμηλής κοινωνικής σύγκρουσης και με χαμηλούς έως ανύπαρκτους τους τόνους των κοινωνικών αγώνων κοινωνικών και ταξικών μειοψηφιών ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο, οι αναρχικοί ως ειδική κοινωνική μειοψηφία που αντιστέκεται και δρα, δεν περιμένει να ωριμάσουν οι κοινωνικές συνθήκες, ούτε επίσης περιμένει την βελτίωση του συσχετισμού δυνάμεων που θα μπορέσει να θέσει όρους μεταρρύθμισης και βελτίωσης του καπιταλιστικού συστήματος. Δεν έχουμε τίποτα να διαχειριστούμε απ' αυτό το σύστημα. Στόχος της δράσης μας είναι η ανατροπή του. Μέσα σ' αυτή τη δράση, αναπόσπαστο τμήμα του είναι η αναρχική αλληλεγγύη. Συνεχίζουμε να προωθούμε στο εσωτερικό της κοινωνικής και ταξικής σύγκρουσης εκείνες τις πρακτικές και ενέργειες ενάντια στις μικρές και μεγάλες δομές της κυριαρχίας.

Αυτές άλλοστε είναι και υπεύθυνες για αυτήν την κοινωνική πραγματικότητα, που συμπεριλαμβάνει και την εγκληματικοποίηση και σύλληψη των συντρόφων.

Σημαντικός επίσης λόγος αλληλεγγύης, είναι και να τους αποσπάσουμε από τα νύχια του κράτους και απ' την θέση ομήρου που τους έχουν θέσει. Η αναρχική κοινωνική αντιπληροφόρηση αποσπάται απ' την αμυντική θεσμική λογική του ποινικού κώδικα και του τεχνητού διλήμματος "αθώος ή ένοχος", γιατί δεν είμαστε δικηγόροι και προσωπικότητες που φτιάχνουμε το προφίλ μας στο εμπόριο του θεάματος, του χρήματος ή του κύρους, αλλά αναρχικοί ενάντια στην κατεστημένη κυρίαρχα κοινωνική πραγματικότητα. Για να είμαστε επίσης αλληλέγγυοι στους συντρόφους μας δεν είναι απαραίτητο να υιοθετούμε τις απόψεις και τις θέσεις που κατά καιρούς έχουν καταθέσει, ούτε επίσης να μας αρέσει η ηθική και ο χαρακτήρας τους, αλλά απαραίτητο είναι η κριτική με στόχο πάντα την ενεργή συμμετοχή μας στην αναρχική δράση και όχι οι δικαιολογίες για να μην κάνουμε τίποτα. Με αυτή τη λογική η αλληλεγγύη δεν είναι θυσία, υποχρέωση ή καθήκον, αλλά αίσθημα συνενοχής μιά και βρισκόμαστε όλοι σε κατάσταση διαρκούς ομηρίας.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΙΤΑΛΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ

ΚΑΙ ΑΥΤΗ Η ΣΚΕΥΩΡΙΑ ΘΑ ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΕΙ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ Σ' ΟΛΟΥΣ.

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΚΗ ΠΡΕΣΒΕΙΑ ΤΡΙΤΗ 30-1-96, ΩΡΑ 12μεσημέρι.

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ

Εξαιρετικό